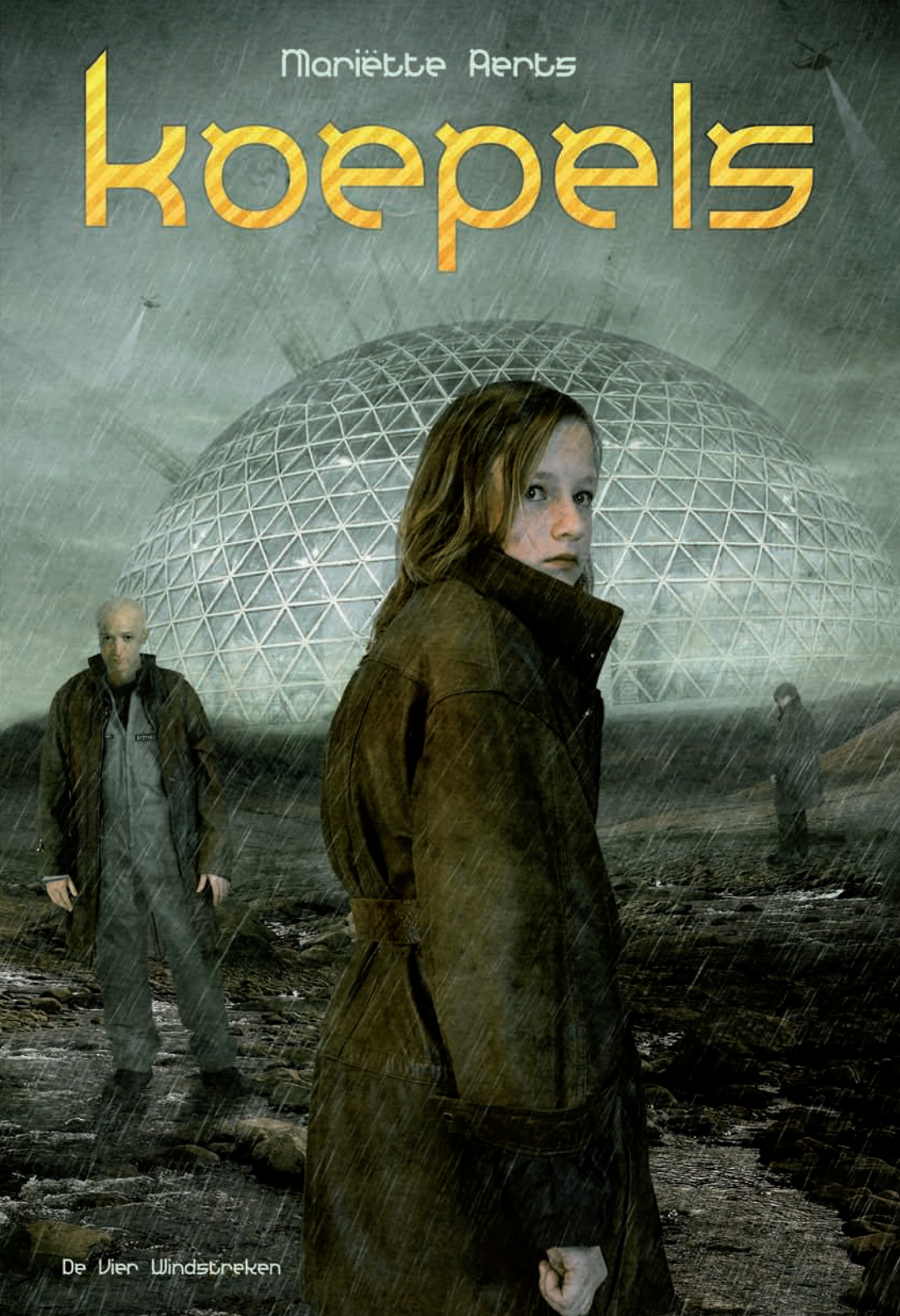

Mariëtte Aerts

Koepels

De Vier Windstreken

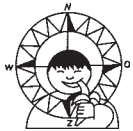
Mariëtte Rents

Koepels

De Vier Windstreken

Inhoud

De wereld van het web	xxx
De wereld zonder weer	xxx
De wereld in de wind	xxx

© 2011 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mariëtte Aerts
Omslag van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 193 9

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet, www.vierwindstreken.com, en meld je aan voor onze nieuwsbrief.

De wereld van het web

1.

‘F121162 – Marni Hamblin. Het is zeven uur dertig.’

De wanden van de kamer kleurden van diepzwart naar een helder inktblauw en vervolgens naar een lichter grijsblauw. Het bleef een poosje stil, totdat precies vijf minuten later de vrouwenstem opnieuw klonk.

‘F121162 – Marni Hamblin. Het is zeven uur vijfendertig.’

De wanden kleurden van grijsblauw naar een helder zachtgeel. Marni kreunde en trok het laken over haar hoofd. Het laken was dik en hield wat licht tegen. Maar de stem was onverbiddelijk.

‘F121162 – Marni Hamblin. Het is zeven uur veertig.’

‘Ja ja ja!’ bevestigde Marni dat ze wakker was. Geërgerd sloeg ze het laken van zich af. Ze had niet veel zin in deze dag. Ze slingerde haar benen over de rand van het bed en ging overeind zitten. ‘Muziek,’ verzocht ze Registratie.

‘Voorkeur?’ wilde Registratie weten.

‘Iets van... map D2, zoek daar maar iets leuks uit.’

Dat was een te slordige zin voor het computernetwerk. ‘Voorkeur?’ werd de vraag herhaald.

‘D2,’ formuleerde Marni luid en duidelijk. Het was muziek waar ze niet voor betaald had en ze moest daarom helaas een lange reeks reclameboodschappen op de koop toe nemen. De slaap uit haar ogen wrijvend, wandelde ze naar het wasluik. Ze trok het T-shirt dat ze als nachthemd had gedragen uit en ook haar onderbroek, en smeed beide in het luik om het af te laten voeren naar Reiniging. Begeleid door een nummer van *The Last Seconds* stapte ze de douchecabine binnen. Ze ging precies in het midden staan, op de markering.

'F121162 – Marni Hamblin,' werd de muziek kort onderbroken. 'Gewicht: 56,481. Lengte: 1,68.' Het bleef een kort moment stil en Marni wist dat Registratie nu haar hartslag beluisterde en haar ademhaling en ze zag de helblauwe lichtstreep die haar hele lichaam scande. 'Plus zeven gram,' kreeg ze te horen. Zeker van die koekjes van gisteravond. Niets om je over op te winden. 'Einde keuring.' De stem van Registratie had verder niets bijzonders te melden. Dat betekende dat haar hartslag normaal was voor een meisje van vijftien, haar gewicht ten opzichte van haar lengte in orde, dat haar longen schoon klonken en dat haar huid en haar bottenstelsel geen vreemde afwijkingen vertoonden.

'Water,' verzocht ze. Direct werd ze van drie kanten besproeid. 'Warmer!' Marni maakte een blazend geluidje. 'Warmer. Warmer.'

De reden dat ze geen zin had in deze dag, was de toets die ze moest maken. Ze had er niet voor geleerd. Ze had wel gedaan alsof, uiteraard, Registratie had niets gemerkt. Maar met haar gedachten was ze ergens anders geweest. En dat terwijl ze echt een voldoende voor Koepelkunde moest halen deze keer. Met een zucht dook Marni onder in de warmte van de waterstralen.

Tegen de tijd dat ze aan het ontbijt verscheen, was het te laat voor een bestelling van gebakken eieren.

'Goedemorgen,' begroette haar vader haar, zonder op te kijken van zijn nieuws. 'Ben jij een beetje traag vandaag?'

'Hmf,' deed Marni. Ze opende de koeling en haalde er een folieverpakking sojamelk uit. Ze deed de deur van een kastje naast de koeling open en stak haar hand uit naar het vak links bovenin. Het was leeg, op twee kleine verpakkingen multigranen na die ze verafschuwde. 'Pap! Jij zou gisteravond toch die bestellingen doen?'

'Ja? O... dan ben ik dat vergeten.'

'Er zijn geen maïsvlokken meer!'

'Dan eet je maar iets anders. Neem een paar van die gele boterhammen, die zijn heerlijk.'

'Ik hou niet zo van die gele boterhammen.' Marni fronste haar wenkbrauwen naar de broodvoorraad. Er was nog wat slap witbrood en de gele, hardere soort die allerlei vitamines toegevoegd had gekregen en daarom een vreemd bijmaakje had. Nu nog een bestelling plaatsen zou te lang gaan duren. Met tegenzin koos ze een witte en een gele snee brood en twee verpakkingen smeercrème, chocoladesmaak en aardbeien. Ze kneep de verpakkingen leeg boven haar boterhammen. Even wierp ze een spijtige blik op het luik dat de bestellingen bezorgde.

Met de besmeerde boterhammen en de folieverpakking sojamelk wandelde ze naar de tafel. Ze plofte neer op een van de metalen stoelen. Dit werd een snertdag, dat wist ze nu al. Ze gebaarde naar het nieuws dat in droge kolommen zwarte tekst op het tafelblad stond te lezen. Haar vader koos meestal voor alleen maar tekst, hooguit verlichtigd met een foto of een plaatje, slechts zelden vinkte hij bewegend beeld aan. 'Iets interessants gebeurd?'

Haar vader tikte met zijn vingers enige malen op het melkwitte tafelblad en bladerde zo terug naar het eerste scherm. Hij liet de tekst kantelen, zodat Marni mee kon lezen. 'Losgeslagen METs in het ComCent. Moet je zien wat een ravage.' Hij vergrootte de bijbehorende foto door met zijn wijsvinger aan een hoekje te trekken. 'Wat ben ik toch blij dat wij niet zo'n schepsel in huis hebben.'

Marni bromde iets onduidelijks, zij was het daar helemaal niet mee eens. METs waren, volgens haar, reuze handig, ze deden al je huishoudelijke klussen voor je. Maar haar vader was erop tegen, hij vond de METs een verwerpelijke uitvinding.

METs waren meer dan puur elektronische wezens, hun lichamen werden gekweekt in een laboratorium, het MET-lab. Ze werden gemaakt uit menselijk materiaal en hadden een menselijk uiterlijk. Onopvallend werden de lichamen van de METs voorzien van allerlei

elektronische snufjes en apparaatjes. Er werden voortdurend nieuwe METs ontworpen, met steeds weer nieuwe oefjes en trucjes. De naam MET was oorspronkelijk een soort bijnaam geweest die men de eerste robots gegeven had vanwege al hun metalen onderdelen, maar al snel was de naam ingeburgerd. Intussen was er aan de buitenkant van een MET nog maar weinig metaal te bespeuren. Ze waren behoorlijk prijzig en Marni vermoedde dat haar vaders bewering er geen te willen hebben, vooral ingegeven werd door financiële overwegingen; ze konden zich eenvoudigweg geen MET veroorloven. Het was haar moeder geweest die altijd het meeste geld verdiend had en na haar vertrek waren Marni en haar vader er flink op achteruitgegaan. Haar vaders beroep was iets onduidelijks, iets saais, iets met cijfertjes, Marni wist niet eens precies wat. In elk geval stelde zijn salaris niet zo heel veel voor. Toen ze laatst om een extra budget TC's vroeg, had hij haar verteld hoeveel Centavo's hij verdiende: er werden wekelijks exact 639 Territoria Centavo's voor hem geregistreerd. Vervolgens had hij haar voorgerekend wat alles zoal kostte en had hij een lange preek gehouden over het bestedingsgedrag van jongeren in het algemeen en van zijn dochter in het bijzonder.

Marni las het artikel waar haar vader op doelde. Een paar verwarde METs hadden blijkbaar allerlei ongelukken veroorzaakt op een tijdstip dat het in het ComCent juist erg druk was vanwege een prijzenfestival. Het commerciële centrum van Koepel 4 was niet vaak zo vol met mensen, iedereen deed zijn boodschappen immers hoofdzakelijk vanuit huis, via de bestellingen. Alleen voor iets bijzonders ging je eropuit. Maar het halfjaarlijkse prijzenfestival was een echte publiekstrekker, alle oude producten gingen die dag voor een handjevol TC's weg. In het nieuwsartikel sprak men dan ook het vermoeden uit dat het om gesaboteerde METs ging die met opzet op dat tijdstip in het afgeladen ComCent waren losgelaten.

Marni's ogen dwaalden af naar een bewegende commercial die langs de tekst over de METs dwarrelde, terwijl Registratie intussen meldde

dat het acht uur vijftien was en dat 'M020421 – Primo Hamblin' zich naar zijn werkplek diende te begeven. Haar vader stond op.

'Ben jij de hele dag hier, of heb je vandaag Presentie?' wilde hij weten.

'Nee, die heb ik overmorgen.' Marni trok een scheef gezicht. 'Ont-hou dat nou eens papa, Presentie heb ik altijd de *derde* dag van de week.' Ze keek haar vader na, die zich met een afwezig gezicht naar zijn werkkamer haastte. 'Zie je tussen de middag.' Ze at snel haar boterhammen op, dronk de melk uit het foliepak en tikte het nieuws uit. Ze bracht de lege melkfolie naar het afvalluik en zette het bordje dat ze voor haar brood had gebruikt achter het afwasluik. Ze had zich zo gehaast dat ze plotseling tijd overhad.

Een tikje verveeld liep ze naar een raam dat uitzicht gaf op het gebouw tegenover dat waar zij zich in bevond. Daar woonde sinds kort een schoolgenote van haar, op de twintigste verdieping: Vonya Kaminskaya. Er brandde licht in de eetruimte van de Kaminskaya's. Vonya was pas een halfjaar geleden in Koepel 4 komen wonen, ze was verhuisd vanuit Koepel 26. Marni staarde een poosje naar de verlichte ramen aan de overkant en naar de glijders die langs de gevel van het gebouw naar boven en naar beneden gingen. De jongeren van de Koepels hadden het meestal over *krabben* in plaats van glijders, omdat de voertuigen daaraan deden denken wanneer ze tegen een gebouw aan geplakt zaten: een ovaal lichaam met twee scharen voorop. Wanneer de glijders echter langs de gebouwen naar beneden waren gezakt, dan sloten die scharen – die in feite twee grijpparmen waren, voorzien van geleiders – zich om de koepelrails, en leken de voertuigen meer op paddenstoelen.

Marni dronk – meer uit verveling dan omdat ze dorst had – nog maar een tweede foliepakje melk en begaf zich toen naar haar VR-kamer. Zodra ze er binnenstapte, werden de wanden verlicht. Met geoe-fende vingers hees ze zichzelf razendsnel in het elastipak, zette haar masker op en sprak luid en duidelijk: 'F121162 klaar voor VR.'

Een kort moment was er het zwarte niets en de vallende sensatie die haar maag een buiteling deed maken, maar na zoveel jaren VR was ze daaraan gewend. Toen ze klein was, moest ze er altijd om giechelen. De kinderen van de Koepels begonnen op vierjarige leeftijd hun kennismaking met de Virtuele Ruimte en dan in eerste instantie alleen om eenvoudige en speelse lesjes te leren. Op achtjarige leeftijd werd je geacht vertrouwd te zijn geraakt met de VR en er je weg in te weten. Ook Marni was als peuter begonnen. Inmiddels maakte ze al meer dan tien jaar gebruik van de virtuele werelden en was alles routine geworden.

‘Goedemorgen F121162 – Marni Hamblin,’ groette Registratie. ‘Het is maandag, acht uur achtentwintig. Welkom in de Wachtruimte.’

De Wachtruimte was een tamelijk saaie plek, die eruitzag als een hoge hal zonder ramen of deuren, een soort reusachtige vestibule vol wachtende sims. Er stonden lange banken en bars met een ouderwets, houtachtig uiterlijk waarop geleund kon worden. Dergelijk meubilair zond signalen naar het elastipak die ervoor zorgden dat het lichaam een beetje voor de gek gehouden werd, zodat het leek alsof je daadwerkelijk ontspannen zat, hing of leunde. De totale simulatie, afgekeken van ouderwetse stationsrestaurants, was tevens een plek om af te spreken. Veel Koepelbewoners troffen elkaar er na het werk om van daaruit naar elders te vertrekken, naar een virtueel park voor een wandeling of naar een virtuele sportruimte. En het enige dat de Wachtruimte een beetje opvrolijkte, was de niet-aflatende stroom advertenties die over de vlakke wanden gleed.

In de mierenhoop van menselijke simulaties zag Marni toevalligerwijs haar vriend Tren niet al te ver bij haar vandaan arriveren. Ze zwaaide naar hem en liep op hem toe. ‘Hoi Tren.’

‘Hé Marni. Leuk weekend gehad?’ Tren grijnsde. ‘Niet boos meer omdat ik je met meer dan twaalf punten verslagen heb?’

Marni stak haar tong naar hem uit. ‘Wacht maar tot je me in *Dragon Flight* tegenkomt, dan zullen we nog weleens zien wie er wint.’

‘Ha, je durft niet meer tegen Storm-met-het-zwarte-zwaard te vechten!’

‘Jawel hoor. Maar ik ben dat spel een beetje zat.’

‘Hm ja,’ gaf Tren toe. ‘Ik heb het eigenlijk ook wel een beetje gehad met *Blackworld*. Al die duistere steegjes en die eeuwige regen.’

Marni bekeek Trens simulatie met een kritische blik. ‘Waarom heb je dan je vechtpak nog aan, als je dat spel niet zo leuk meer vindt?’ Ze gaf hem een plagerig duwtje. ‘Vind je jezelf zo stoer in dat glimmende zwart dat je er straf voor overhebt?’

Trens sim ging gekleed in een nauwsluitende, glanzend zwarte outfit, de uitmontering die hij in *Blackworld* altijd droeg.

‘Sterf!’ schrok Tren. ‘Vergeten m’n sim te veranderen! Ik was vanochtend heel vroeg wakker en heb een uurtje gespeeld. O balen, ik had vorige week ook al twee keer straf.’

Het was verplicht om in de virtuele schoolruimte je sim in een schooluniform gekleed te laten gaan. Wie dat niet deed, werd gestraft in de vorm van minder speeltijd en extra leertijd. Trens pak mocht in *Blackworld* dan behoorlijk stoer ogen, het zou er zo dadelijk in een klaslokaal nogal buitenissig uitzien.

Territoria Centavo’s, het betaalmiddel van de Koepels (officieel afgekort tot TC’s, maar door de jeugd van de Koepels *tens* genoemd), stonden op naam geregistreerd. En niet alleen de kleding waar je je echte lijf in hulde, kostte Centavo’s, ook voor je uiterlijk in de Virtuele Ruimte moest je betalen. Het Koepelweb, dat alle Koepels en hun inwoners met elkaar verbond, was behalve een overheidsinstelling tevens een goedlopende, commerciële instelling. Scholing was gratis en de meeste speelruimtes kostten slechts een klein bedrag per week, maar er bestonden ook duurbetaalde ruimtes die alleen volwassenen zich konden veroorloven, en alleen het meest eenvoudige VR-uiterslijk was kosteloos. Niemand wilde natuurlijk in dat gratis uiterlijk gezien worden, het was donkerblauw en nietszeggend. Hoewel er de laatste tijd een handjevol actievoerders was dat zich tegen

de commercie verzetten en zich in het gratis uiterlijk hulde bij wijze van protest, hadden de meeste jongeren van de Koepels vaak heel wat tens over voor een goede outfit.

Er klonk een zoemtoon en de Wachtruimte veranderde voor veel van de wachtenden in hun werk- of schoolruimte, voor Tren en Marni en nog een aantal leeftijdgenoten was dat klaslokaal 15. Het was een klassiek schoollokaal, met bankjes in rijen en een leraarsbureau voorin, zoals echte klaslokalen er vroeger uit hadden gezien. Er was in de loop der jaren veel met de vorm geëxperimenteerd, maar uiteindelijk bleek het ouderwetse model toch het beste te werken. Tren en Marni hadden er hun vaste plek en dat was – niet toevallig – naast elkaar: ze hadden vrijwel hetzelfde vakkenpakket en waren bovendien al jaren bevriend.

Schuin voor hen zat meestal Dorkas Alder, de jongen waar ze beiden de grootste hekel aan hadden, en pal voor zijn neus zat Vonya Kaminskaya, die vandaag tot grote vreugde van Tren en Marni voor een woest kapsel van knaloranje plastiloks had gekozen. Het schooluniform mocht dan verplicht zijn, over kapsels en sierraden werd niets gezegd. Veel leerlingen maakten daar dankbaar gebruik van, ze verschenen met een kapsel van wel honderden roze vlechtjes in het klaslokaal of met reusachtige gifgroene oorbellen. Maar vrijwel niemand had zo'n buitenissige smaak als Vonya, die vaak met idiote dingen op de proppen kwam.

'Hé Kaminski, ik zie geen reet zo!' blèrde Dorkas geïrriteerd.

'De naam is *Kaminskaya*,' zei Vonya over haar schouder, 'en mijn reet krijg je nog voor geen honderd tens te zien, Dorkje. Maar als je het vriendelijk vraagt, wil ik mijn loks misschien wel uit je gezichtsveld buigen.'

'Mevrouw Bach!' riep Dorkas. 'Zegt u hier eens iets van.'

De lerares zag het probleem en verzocht Vonya er iets aan te doen. Glimlachend kneedde Vonya de oranje hoofdtooi langs haar oren naar beneden.

Dorkas knikte tevreden.

'M934061 – Tren Kimura,' sprak de stem van Registratie.

'Stik,' zei Tren binnensmonds, 'ik ben gesnapt.'

Registratie vervolgde: 'Wegens uniformovertreding: vijftig minuten extra leertijd.'

De les Biologie begon en al was het lokaal klassiek van model, VR zorgde ervoor dat niemand met spullen hoefde te slepen. Uit oude luisterboeken wist Marni dat dat vroeger wel anders was, toen moesten leerlingen met tassen sjouwen die vol zaten met pennen en schriften en boeken. Ze was blij dat er tegenwoordig VR bestond. De les ging over het skelet en een virtueel 3D-model verscheen op verschillende plaatsen in de ruimte, zodat iedereen het van dichtbij kon bekijken. Wie later die dag zijn huiswerk zou maken, zou datzelfde model opnieuw op kunnen roepen en ongestraft alle botjes uit elkaar kunnen halen, om ze met één enkel verzoek weer op de juiste manier samen te laten smelten.

Marni vond Biologie geen vervelend vak en de les ging dan ook redelijk snel voorbij.

Zonder Vonya, maar mét Dorkas en Tren, werd Marni voor het volgende uur naar het virtuele lokaal 31 getransporteerd. (Iets dat volautomatisch ging; Registratie kende ieders lesrooster.) Vonya hield uitsluitend van exacte vakken en Literatuur stond daarom niet op haar lijstje, wat Tren en Marni wel jammer vonden, want nu had Dorkas weer vrij zicht.

Literatuur werd gegeven door Eckbert Steins, een man wiens sim net als hijzelf geweldig stotterde. 'Ik w-wil het vandaag met jullie hebben over d-deel d-drie van de *Schemeringserie*, dat sinds vorige week op het net staat. W-wie van jullie heeft er al naar gelui-luisterd?'

Een enkeling stak zijn hand op, onder wie Marni. Boeken waren altijd gratis wanneer ze voor school beluisterd moesten worden en zodra er een nieuw boek op het net werd gezet, was Marni er als de kippen bij. Ze kreeg slechts zelden iets anders dan de schoolboeken

te horen, want luisterboeken waren behoorlijk prijzig. Tekstboeken waren iets goedkoper, maar ook daarvoor had haar vader niet vaak geld over. Marni bezat nog een aardig rijtje tekstboeken dat van haar moeder geweest was, maar eigenlijk vond ze tekst lezen van een scherm erg vermoeiend. Als het nou een beetje leuke boeken waren geweest dan had ze de vermoeide ogen er nog wel voor over gehad, maar haar moeder had schijnbaar erg gehouden van verhalen die in de oude wereld speelden, een wereld die Marni maar matig kon boeien.

Ook Dorkas had zijn hand opgestoken. ‘Wij hadden dat boek drie maanden geleden al binnen, lang voordat het gratis werd,’ zei hij met iets minachtends in zijn stem. Dorkas kon het nooit laten om te benadrukken dat zijn ouders twee dik verdienende functionarissen waren.

‘Dork de Hork,’ fluisterde Tren.

‘Tren Kimura, zei jij iets?’ vroeg de leraar met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Nee meneer.’

‘Jawel,’ snoof Dorkas. ‘Hij vond het nodig mij voor Dork de Hork uit te schelden. Ik hoorde het wel hoor, zwaksim.’

‘Je bent zelf een zwaksim,’ zei Tren zacht. ‘Dorkie-Porkie.’

‘T-tren,’ kwam meneer Steins stotterend tussenbeide, ‘je moet zo’n prachtige naam niet verbasteren hoor.’ Hij glimlachte zijig naar Dorkas. ‘W-weet je dat de naam Dorkas al in zeer oude verhalen voorkomt? Er is een mooi voorbeeld van, in *The Winter’s Tale*, een toneelstuk van ene William Shakespeare, v-voor zover die naam hier nog iemand iets zegt.’

‘Crisis!’ mompelde Tren, die wel iets wist van Literatuurgeschiedenis. ‘Die is mega oud.’

‘Inderdaad,’ knikte meneer Steins. ‘En toch zal ik hem zeker nog eens gaan behandelen voordat jullie Scholing om is.’ Hij keek weer naar Dorkas. ‘Grappig genoeg was Dorkas eigenlijk een meisjesnaam.’

‘Wát?’ De ogen van Dorkas’ sim vergrootten zich, net als zijn echte ogen op datzelfde moment ongetwijfeld deden.

‘Dorkas,’ vertelde meneer Steins, ‘w-was in het toneelstuk van meneer Shakespeare een herderinnetje.’

Tren en Marni proestten het uit en ook een paar andere sims zaten zachtjes te schudden.

Meneer Steins leek even iets te bestuderen. ‘Ik zie dat jouw naam met een k wordt geschreven, misschien dat dat nog verschil maakt. De Dorkas van Shakespeare was met een c. Het is een prachtige naam hoor, het betekent *gazelle*.’

Nu sloeg een heel aantal sims dubbel van het lachen.

‘Gazelle!’ Tren stootte Marni aan. ‘Wat lieflijk, vind je ook niet?’

Een van de weinige dingen die sims niet konden, was blozen, anders was Dorkas waarschijnlijk vuurrood van kwaadheid geworden. Omdat niemand blozen erg prettig vond, hadden de virtuele ontwerpers dat maar achterwege gelaten, al had het, via warmteregistratie, best gekund. Gezichtsuitdrukkingen, die door spieren werden gevormd, werden via het masker echter feilloos weergegeven en het was goed te zien dat Dorkas kookte van woede.

‘En dan te bedenken dat-ie zichzelf in *Blackworld* Killer heeft genoemd,’ snotterde Marni en ze veegde de lachtranen uit haar ogen.

‘Een killergazelle, dat moet wel een monster zijn!’

‘Kijk uit voor Dorkas het killerherderinnetje!’ gierde Tren met haar mee.

Als ze op dit moment in *Blackworld* hadden gezeten, dan had Dorkas nu zijn futuristische zwaard getrokken en hen in mootjes gehakt. Zijn blik sprak in ieder geval boekdelen.

‘Oei,’ fluisterde Tren, ‘ik geloof dat we maar een poosje een ander spel moeten gaan spelen.’

‘Ja, *Kleine Konijntjes in de Speeltuin* of zo,’ hikte Marni. ‘Dat lijkt me veiliger.’

De ochtendpauze brachten Marni en Tren samen door op het Terras. Wie een beetje wilde sporten of bewegen kon naar het Veld gaan, maar dat was een plek waar Tren en Marni zelden kwamen. Bewegen deden ze immers al meer dan voldoende wanneer ze *Blackworld* speelden, of *Heroes*. Alle bewegingen die je sim maakte in het spel, maakte je eigen lichaam in de VR-kamer ook, en het gebeurde meer dan eens dat ze moe en bezweet van het web af kwamen.

Het Terras was een mooie, deels overdekte ruimte. Er stonden zowel bankjes in de schaduw van een overkapping als in de omringende Tuinen waar helder zonlicht gesimuleerd werd. Wanneer leerlingen op een van de bankjes plaatsnamen, werd er een signaal doorgegeven aan het elastipak in hun VR-kamer thuis, waardoor het materiaal daarvan zich op een speciale manier vormde en zij daadwerkelijk in een prettige houding konden uitrusten. Rust werd, evenals beweging, mogelijk gemaakt door het dragende en ondersteunende elastipak.

Tren maakte Marni opmerkzaam op een spierwit hoofd, een eindje bij hen vandaan: Dorkas. Marni knikte, ze had hem al gezien. Gezamenlijk bewogen ze zich onopvallend zo ver mogelijk uit zijn richting.

Dorkas was in de echte wereld al opmerkelijk witblond, maar bij zijn sims deed hij daar altijd nog een schepje bovenop, die gaf hij een kapsel dat witter was dan wit. Hij viel er behoorlijk mee op, want de meeste jongeren kozen voor paarse haren, voor oranje-geel gestreepte tijgerlokken of knalgroene krullen. Alles was immers mogelijk. Vandaag droeg Dorkas uiteraard zijn schooluniform, maar in de andere gesimuleerde werelden van het net droeg hij altijd kleding in een bleke tint grijs. De combinatie van zilveren haren en zilvergrijze kleding maakte hem tot een soort geestverschijning en aangezien hij graag huiveringwekkende vechtspellen speelde en hij daar bovendien erg goed in was, was hij voor velen bovendien een bijzonder onaangename verschijning: zie je de geest, dan ben je er geweest.

Trens sim verschilde niet zo heel veel van zijn echte ik. Of hij er de fantasie niet voor had of dat hij eenvoudigweg te lui was om iets leuks te verzinnen, dat had Marni hem eigenlijk nooit gevraagd. Zelf vond ze het wel leuk om af en toe wat met haar uiterlijk te experimenteren, maar Tren had in de VR gewoon dezelfde steile, bijna zwarte haren en donkere ogen die hij in werkelijkheid ook had. Hij maakte zijn schouders niet veel breder, zijn armen niet veel gespierder, zijn gezicht nauwelijks ouder. Tren was gewoon Tren.

Marni was zelf erg tevreden over het gezicht van haar sim, daar veranderde ze nooit iets aan. Het was ook wel zo handig om herkenbaar te blijven op het web. Haar haren, die in het echt lichtbruin waren en halflang, gaf ze weleens een andere kleur of een paar interessante krullen, dat kostte maar weinig TC's. Iedere verandering aan je simulatie moest betaald worden, zo werkte het commerciële net. Wie voor het eerst op het web kwam, kreeg het gratis uiterlijk van de beginner. De meeste mensen kozen echter al snel voor iets dat ze meer bij zichzelf vonden passen (of iets waar ze in werkelijkheid alleen maar van konden dromen). Vaak paste je je uiterlijk bovendien aan wanneer je een nieuw spel begon, want als elf rondlopen in een Japans vechtspel, of als zwaardvechter in een schaaktoernooi, was uiteraard geen gezicht. Marni had, wegens geldgebrek, haar verschillende gedaantes zo eenvoudig mogelijk gehouden, zo viel ze nergens al te erg uit de toon. Tren had ouders die beiden een goede baan hadden, hij kreeg flink wat zakgeld en kon zich iets meer veroorloven. Vonya kwam uit een gezin dat volgens Tren en Marni enorm rijk was zonder daar ruchtbaarheid aan te willen geven. Zij bezaten het soort beschaafde, oude geld dat eeuwen geleden al verdiend was en altijd in de familie was gebleven. Maar vreemd genoeg kocht Vonya alleen volslagen maffe aanpassingen. Wat zij deed was altijd vreemd en lachwekkend, alsof ze ervan hield om nergens bij te horen of zelfs met afschuw bekeken te worden. Haar oranje plastiloks van vandaag waren daar een goed voorbeeld van, ze gaven haar een hoofd als van